

84(44/100)6
С-17

Самчук
Вікторія

КАРКАДЕ

Вікторія САМЧУК

КАРКАДЕ

Вірші

ВАТ «Рівненська друкарня»

Рівне

2008

УДК 821.161.2
ББК 84(4 Укр)6
С-17

Шановний читачу, твоїй увазі авторка пропонує свою першу збірку лірики. Задумовні, щирі вірші захоплять тебе напругою почуттів, відвертістю емоцій, глибокими роздумами над сенсом життя.

Вони надихатимуть силою духу, оптимізмом, радістю світосприймання – світлими імпульсами мужнього серця молодої поетеси, яка з відданістю Богу, з вірою у себе навчилася з гідністю долати послані долею випробування.

*Видано за сприяння
Рівненської облдержадміністрації та обласної ради
відповідно до обласної Програми розвитку видавничої справи, збільшення випуску книг місцевих
авторів на 2006-2010 роки.*

РІВНЕНСЬКА ОБЛДЕРЖАДМІНІСТРАЦІЯ
ІВ. М.

ISBN 978-966-403-017-2

© Вікторія Самчук, 2008

Думки заважають спати.
Сон щезнув, як ранній іній.
Думки не спроможні мовчати,
Кружляють, мов листя осіннє.

Думки у рядки — словами,
Проказані серцю звища.
Я радо ділюся з вами,
Як є, одкровеннями вірша.

Я – ЖІНКА!

Я – жінка! У мене є для щастя все.
Промінчик сонця у моїм волоссі.
І теплоту землі моя душа несе,
Бо руки – мов оте святе колосся.

Я – жінка, я – богиня Афродіта,
Що вийшла з піни і глибин
морських.

Я та краса, що для цілого світу
Рятує нас від бід усіх людських.

Я – жінка! Я – Мавка лісова,
Що покохала чоловіка.
І цим себе на муки прирекла,
Аж до скінчення свого віку.

Я – жінка! Материнський погляд,
Що зігріва в тяжкі часи.
Я та, що завжди стане поряд,
Коли біда, хоч не просив.

Доля — дорога. •
Кохання — печаль.
Знову з порогу
Дивлюся у даль.
Знову у неба
Поради прошу.
Що мені треба —
Сама не знайду.

Не хочу бути боржницею
Нікому – лишень Богу,
Що у житті десницею
Указує дорогу.

Одні ті Божі знаки бачать,
А інші – пруться напролом,
Не розуміючи, що воно значить,
Об перешкоди б'ються лбом.

Себе прошу я зупинитись,
Віддатись Божій волі,
Та вдячно Йому помолитись
За подарунки долі.

Та щиро Його попрохати
Простить гріхи, почути болі.
Тоді, я знаю, може стати
Бог світлом на життєвім полі.

НИЖЧЕ ЗЕМЛІ НЕ ВПАДЕШ

Нижче землі не впадеш,
Вище небес не злетиш.
Істини ці запереч,
Якщо наївним є ти.

Якщо ти віриш в любов,
Якщо ти віриш у сни,
Якщо ти віриш, що знов
Молодість може прийти.

Якщо ти віриш, що все
В світі здолає лиш Бог,—
Долі ріка принесе
Тебе у райський куток.

Як я заздрю тобі,
Світлому, ти — ідеал.
Але в сучаснім житті
Будеш, немов той Ікар.

КАРКАДЕ

Стоїть у чашці каркаде,
Холоне на столі.
І я не я, і ніч іде,
Смакуючи дощі.

А я смакую кров троянд,
Розбавлену в безсонні,
Танцюю в мріях без пуант,
Загублена в безодні.

Рожевий каркаде, солодко-
кислий смак,
Рожеві мрії ночі.
Реалії гіркі — удари серця в такт,
В любов зневірені печальні очі.

Я ОБОЖНЮЮ ДОЩ

Я обожнюю дощ,
Під парасолею – погода,
А навкруги рида природа

Я обожнюю дощ,
Тихий, спокійний,
Бо здається, що це безнадійно

Я обожнюю дощ,
Лагідний, ніжний,
Коли краплі цілують вуста мої
грішні

Я обожнюю дощ,
Навесні – життєдайний,
Коли сльози з пелюстками в
пісні вінчальній

Я обожнюю дощ.
Заспокоює душу,
Бо із ним в самоті у життя
своє рушу.

Мій зір на кінчиках пальців,
А очі — то сльози вранці.
Моя душа на кінчику леза ножа.
Не знаю, коли настане межа.

Кого бажаю — то втрачаю.
Кого не хочу — того маю.
А на душі відлунням пустота,
Бо не кохання в серці... самота.

Я тріщини в душі заретушу
 усмішкою,
Я розломи в душі заліплю сміхом.
Иду по скелі вузькою доріжкою,
Заметеною чорним снігом.

Сльозу — лише собі і панні Ночі,
Біду — собі і більш нікому.
Собі я щастя не пророчу,
Лише нестерпно тяжку втому.

Якщо мій шлях із перепонами —
То є початок і кінець.
Людина не керує долями —
Один лиш Бог-отець.

В РАЙ ДОРОГУ ЗАМЕЛО

Очі дивляться крізь морок,
Морок душ і морок тіл.
Бід несу в торбині сорок,
Аж на гору скільки сил.

З ким живу? Куди мандрую?
Мов наосліп – не знайдеш,
Совість, чистую, плюндрую,
Тіло моє, куди йдеш?

Дві дороги у людини:
Праведна і не свята.
Тіло грішне, дух – дитина
Думаю, куди? – не зна.

За гріхи квітаюсь досі.
Це ж коли вчинила зло?
Я живу неначе в льосі.
В рай дорогу замело.

ПОВІЯ

Тіло – зброя, серце – камінь.
Ти – нічия.
Чиста, як лист, твоя совість,
Очі і губи – брехня.

Ніч. Місто вогні оживляє,
Знову вона полювання веде,
Щастя за гроші тобі обіцяє,
Зранку лишає життя гомінке.

День. Вона все забуває,
Все, що було уночі, і
Одяг повії зранку знімає,
Знову лишаючись на самоті.

ВЕЧІРНЄ МІСТО

Вечірнє місто — лиш вогні
Блищать повсюди.
У кожному вікні —
Своє життя і люди.
Свій біль, своя тривога,
Свій жаль, печаль і допомога,
Котру нізвідки не чекають,
Бо люди впевнено це знають:
Свої проблеми лиш для себе.
Ніхто ніколи не питає:
“А може поміч комусь треба?”

349256

Скільки людей — стільки ж
релігій.

Скільки людей — стільки ж
кохань.

Скільки людей — стільки ж
мотивів,

Стільки ж причин для страждань.

В кожному житті свої цілі,
В когось великі, а в когось малі.

Кожен живе в своїй вірі.

Всі ми живем на землі.

МИ

Загублені у часі,
Зневірені в любові.
Розтрачені у щасті,
Заплутані в неволі.

Душі дзеркала-очі
Ховаємо під вії.
Душі не відкриваєм.
Думки — птахи у вирій.

Я люблю спокійний літній дощ.
Лагідно краплини пестять шкіру.
Утаємничено шепоче щось,
Спокушує в мені нестримну ліру.

Ми побалакаєм удвох вночі,
І хай не підглядають зорі.
Ти плач, мій дощ, ридай,
лиш не мовчи —
Скажи мені, як виграти у долі.

МАЙБУТНІЙ МАМІ

Заштор вікно. І подивись на світ,
Не той, що навкруги, а
в середині,
Що був в твоїх думках минулих
літ,
Що є в твоїй душі віднині.

Ти зрозуміла все, що мить — удар.
Униз, чи вгору доля нагадала?
Те, що в тобі, — це кара?
Може дар?
Все, що цінила, — враз втрачала.

Ти зрозуміла все, що прожила.
Самій вирішувати тяжко.
Коли життя ти іншому дала,
Даруй своє, немов та пташка.

ЕГО

Із мене пре нахабне его,
Котре ховаю я щораз назад.
Щоранку заливаю в очі небо,
Узяте вчора в когось напрокат.

Із мене пре наївна жалість
До когось, чи до себе — все одно.
Чому мені здається, що живу я
змість,
Додатком для когось життя моє
дано.

У мене є дитяча віра,
Котру черпала із книжок.
І доля в мене — болю міра,
Котру щораз підвищує “божок”.

НЕБО

Небо вмилося сльозою.
Небо вкуталось травою.
Простягнуло свої руки
Зупинити час на мить.
Небо знає: неможливо
Серце часу зупинить,
Спеленати в білі хмари,
Вколисати мрій примари.
Час біжить, його не слуха,
Неслухняний, наче муха.
Небо стогне від безсилля,
Блискавки, немов бадилля,
Зарегоче громом-сміхом,
Заридає всім на втіху
Проливним, гучним дощем.

ЛІТО

Вечірня прохолода каштанових
алеї,
Дурман півоній і жасмину.
Чарівна таїна незайманих очей
І тихий шелест часоплину.

Нічний метелик, чи
нічниця-квітка
У мерехтінні міріад зірок.
Я розчинюся в пелюстках
тендітних,
У шелесті каштанових свічок.

Розтанути в такий чудовий вечір
У мріях і теплі так хочеться мені.
Ти озирнися навкруги, — до речі,
Прокинулося літо на землі.

МОЖЛИВО...

Можливо все, а може і нічого.
Можливо треба, може бути й так.
Можливо вирушу в дорогу,
Для цього оберу літак.

Прикину навмання маршрути —
На схід, чи захід — все одно,
Бо голова моя — то не комп'ютер,
І кіберлогіки їй не дано.

Можливо сон, а може
і реальність,
Можливо день, а може ніч.
Можливо це наївна віртуальність —
Знайти любов і йти із нею
пліч-о-пліч.

ПОЗА ЗОНОЮ ДОСЯЖНОСТІ

Ти — поза зоною досяжності,
І від думок — на друзки голова.
Ти так хотів, чи з неухважності
У моїй трубці не звучать слова.

Ти так хотів, чи з необачності
Між нами виросла стіна?
Тобі дзвоню — нема досяжності.
І у цей вечір знову я одна.

Я у віршах дорослішаю.
А у житті? Не знаю.
Я у думках мудрішаю,
А у житті — кохаю.

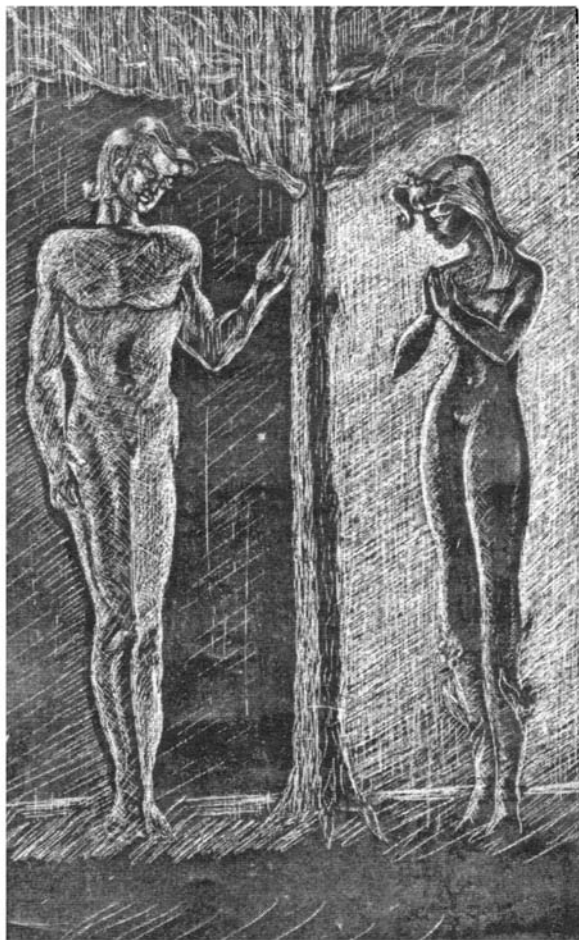
Промінчиком сонця у серце
 проникну,
Кохати попрошу, а ні – то я
 зникну.
Я голосом пташки співатиму
 зрання,
Бо хочу в тобі пробудити
 кохання.

Я – ВОГНИК

Я – вогник той,
що маревом спалахкотів.

Я – дотик той –
тебе спалити захотів.

Я та печаль,
котру ти не пізнаєш,
Але, на жаль,
мене у снах лиш зустрічаєш.

ПІЩИНКА

Для когось ми всього лише
піщинка.

Для нас — великий дивний світ.

Для тебе я — єдина жінка.

Для мене ти — єдиний чоловік.

ЯКБИ...

Якби всі зорі із небес
Поклала я тобі до ніг,
Чи ти помітив би мене?

Якби всі краплі, що в дощі,
Я розлила тобі до ніг,
Чи ти помітив би мене?

Якби всі квіти на землі
Подарувала би тобі,
Чи ти помітив би мене?

Якби любив...

НЕХАЙ

Нехай між нами буде ніч.
У келиху — вино з малини.
Нехай лиш сполох свіч
Осяє трепетні хвилини.

Нехай ми не помітим плин часу,
І ніч ця буде безкінечна.
Нехай я гордість відпущу,
І втрата ця буде доречна.

Вкраду у ночі поцілунок
І розумію, що моя вина.
Бо це не ширий твій дарунок.
Але чому хмілю без вина?

Чому хмілю без мартіні
Від ніжних дотиків твоїх.
Ця ніч освячена віднині
Моїм коханням — це й не гріх.

Чому любов така чеканна,
Немов листочки навесні.
Чому слова "моя кохана"
Я чую тільки уві сні?

МЕНІ ТАК ХОЛОДНО

Мені так холодно, мені так холодно,
Бо знов повіяло зимою.

Мені так морозно, мені так
морозно
Зустрітись поглядом з тобою.

Мені так солодко, мені так солодко,
Коли в твоїх обіймах прокидалась.

Мені так соромно, мені так
соромно
Зізнатись, що тебе не дочекалась.

Мені замолодо, мені замолодо
Кохання відпустить у вирій.

Мені так боязко, мені так боязко
В душі твоїй побачить іній.

Мені так холодно, мені так холодно,
Хоч літо зустрічається з весною.

Мені так хочеться, мені так хочеться
Повірить в щастя із тобою.

Сміється сонце краплями дощу,
А я сміюся — слізьми.
Не думала, що в душу я змію
впущу,
Й брехня за серце візьме.

Буяло сонце квітами весни.
Прийшла сльоза за щирим сміхом.
Моєї в тім нема вини,
Що ти любов засипав снігом.

Слова... і знов слова... а почуття?
Бо в серці сум і муки.
Слова... слова... усе життя,
Вони лиш привід до розлуки.

ВОРОГ – ЧАС

Тієї низочки перлинок-слів
Я не зберу ніяк.
Вони пішли із моїх снів.
Твій погляд, як маяк.

Те дивне світло, що в житті
Тернистий шлях мій осява,
Погасло, згинуло вночі
І світ – суцільна мла.

Перлини мрій, перлини сліз —
Через одну в душі —
Сплів з павутини і підніс
В дарунок ворог-час мені.

А я повірила йому,
Лише до рук взяла:
Перлини — скалочки дрібні,
В долонях — сльози і зола.

Сказати, що кохала, я не можу,
Але інакше, як сказати,
Коли обличчя миле, гоже
Щоночі не давало спати.

Коли завжди я подумки з тобою,
А от насправді — в самоті.
Коли не ладжу з головою —
Броджу, як мавка навесні.

Коли душа сумує й плаче,
Немов мале дитя вночі,
Коли чатує знов удачу
На мить зустрітися, чи дві.

Коли від дотику зринаєш
У піднебесну височінь,
І що чекає — ти не знаєш,—
Любов, чи її тінь.

КРИЖАНА ЛЮБОВ

Замерзає душа, замерзає тіло.

Моє серце в любові твоїй

заніміло.

У своєму коханні ти для мене

байдужий.

Я втікаю від тебе, зачарований

друзе.

Я зруйную ту клітку, сотворенну

із льоду,

Закарбую у серці: „Тут нема

більше входу!”

МІЖ НАМИ

Між нами — зими заметіль.

Між нами — весни дощі.

Між нами — сні звідусіль.

Між нами — любов на межі.

Між нами — моря синь.

Між нами — зірок безкінечність.

Між нами — гір височінь.

Між нами — твоя недоречність.

Між нами — твоя брехня.

Між нами — згорілі бажання.

Між нами — немає “щодня”.

Між нами — зростає провалля.

На серці не троянда, а багряна
рана.

Прошу, не сип на неї сіль.
Не плачу я. Я просто п'яна.
П'янить не хміль, а слізний біль.

Сама собі давала слово
Не мріяти і не хотіти,
Але тебе побачу... й знову
Чомусь не можу звично жити.

Вікторія — це значить перемога.
Інакше я не можу і гадать.
Кажи, що хочеш, але це від Бога:
Твоєю назавжди не можу стать.
Очима я дивлюсь крізь тебе.
Роками я жила в пільмі.
Іди собі, зізнань не треба.
Я залишу тебе на самоті.

ЧОМУ?

Чому любов, що спалює дотла,
Щасливою зробити не змогла?
Чому це почуття — лиш муки?
Чому любов не може бути без
розлуки?

Чому любов, неначе злива,
Немов погода навесні вразлива?
Чому вмира від погляду німого,
Не випросиш її рятунку в Бога?

Чому, як та гроза посеред літа,
В душі здіймає біль несамовито?
Осіннім листям прикриває сльози.
Чому без неї в серці лиш морози?

Чому любов, що спалює дотла,
Щасливою зробити не змогла?
Проте є вартим хоча б раз згоріти,
Ніж все життя спокійно тліти!

ТИ ХОЧЕШ ЗНАТИ

Ти хочеш знати мої думки,
але такого не буває,
бо не написані рядки
один лиш Бог на небі знає.

Ти хочеш випити до дна
усю любов, що наливала
у келих терпкого вина.
Я ним тебе причарувала.

Ти хочеш мріяти вночі,
разом зі мною йти до раю,
в обіймах ніжних плачучи,
від тихих слів: “Тебе кохаю”.

ДОЛЯ – ГРАНАТА

Крок вліво, крок вправо –
карається смертю.

Крок вгору, крок вниз – так само,
відверто.

Дорога моя, мов ходьба по канату,
Без чеки у руках, моя доля – граната.

Не треба мені стрімких гір, бистрих
річок,

Побачить мені різнобарв'я всіх стрічок
Живу щохвилини, немов у останнє,
Побачить веселку – єдине бажання.

Чи кольору неба очі у сина,
Щоб усмішка мила мене знов зігріла.
І барви життя повноцінно відчути.
Невже, милий Боже, цьому більш
не бути?

За що, святий Боже, мене ти
караєш?

І жили в душі, немов кат, витягаєш.
Промінчики сонця в очах
відживають,

А з ними і мрії у той світ рушають.

ЗДОЛАЮ ВСЕ

За кимось сльози ллю,
А за собою — ні краплини,
По комусь в дзвони б'ю,
По собі — ні хвилини.

Бо марні сльози,
Лиш стисну міцно зуби,
Скажу вже досить:
Покусані до крові губи.

Я все здолаю! Все я зможу!
По силі дано мені ношу.

БАБИНЕ ЛІТО

Кленове листя — вістрячки —
В політ останній вирушають.
Непосидючі павучки
У білих маревах витають.

Акорд останнього тепла
У небеса мінором зринув.
Надія марна відпливла
Печальним клином журавлиним.

Холодні голочки осіннього дощу
Пронизують мене наскрізь.
Я сум і тугу не впушу.
Знедолена любове моя, озвись!

Холодні голочки осіннього дощу
Впиваються, аж до самого серця.
І мокре листя на льоту
Цілується з людьми відверто.

Холодні голочки осіннього дощу
Сльозою з вій знімілого обличчя
Гаптують візерунок до плачу.
Любов, знедолена, мене не кличе.

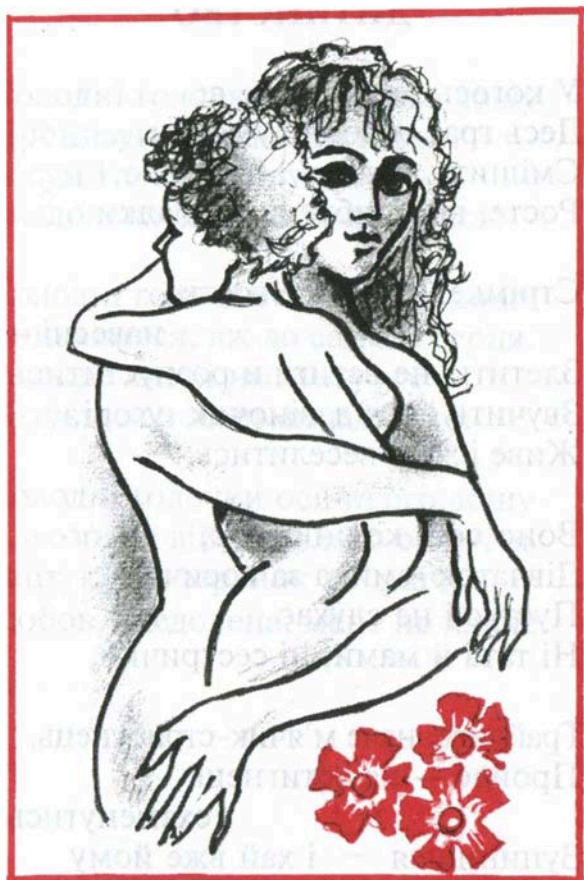
ДИТИНСТВО

У когось зараз воно є:
Десь грає голосно у салки,
Смішить, біжить і бісер в'є,
Росте, вистрибує в скакалки.

Стрімке, немов пелюстка
навесні —
Злетить, не встигши розпуститись.
Звучить його дзвіночок угорі,
Живе і хоче веселитись.

Воно собі колінки б'є,
Дівчаток смика за косички,
Пустує і не слухає
Ні тата й мами, ні сестрички.

Грайливе, наче м'ячик-стрибунець,
Пройде — не встигнеш
схаменутись.
Зупинишся — і хай вже йому
грець —
В дитинство більш не повернутись.

МАМИНЕ СОНЦЕ

Такий спокійний і слухняний,
Коли ти спиш, моє маля.
Ти радість, сонце, щастя мамі,
Моє вертляве мавпеня.

Твої великі оченята
І вії довгі і густі,
Позаздрить не одна з дівчаток,
Такі намріявши собі.

Малий моторчик в тебе в дупці
Працює вранці, вдень, вночі,
І неспокійні малі руки
Допомагають, граючись.

Твої позбивані колінця,
І лоб у гулях і синцях.
Пустун і розбишака, синцю,
Спокійно спиш в моїх руках.

СИНОВІ

Мій захисник, моя розрада
Легенько очі мамі витира,
Коли сльоза додолу пада,
Болить і стогне зранена душа.

НАЙВАЖЛИВІШЕ СЛОВО

Найніжніше слово в світі — „мама”.

Найрідніше слово в світі — „мама”.

Наймиліше слово в світі — „мама”.

Найгарніше слово в світі — „мама”.

Справедливе слово — „мама”.

Так жадане слово — „мама”.

Вибачаюче усе на світі слово —

„мама”.

І безсонне слово — „мама”.

Найцінніше в світі слово — „мама”.

І всесильне слово — „мама”.

Всетерпляче в світі слово — „мама”.

Наймудріше слово — „мама”.

Чарівливе слово — „мама”.

Все лікує слово — „мама”

І навчає слово — „мама”.

Найбагатше слово — „мама”.

Міжнародне слово — „мама”.

У житті найважливіше

І найперше слово — „мама”!

ГОБЕЛЕНИ

Гобелени виткані, що на стіні,
Прикрашають мамину кімнату.
Тут так добре і затишно мені,
Навіть в будні в ній панує свято.

Барвами лягли на полотно
Біль, страждання і безсонні ночі,
Світлим золотавим сном
Заповітні мрії мамині дівочі.

З того болю й туги, що були,
Сліз, які не виплакані досі,
Руки мамині створить змогли
Казку про моє дитинство босе.

МАМІ

Дверима – очима чужими,
Замками – руками своїми,
Ногами – шляхами нічиїми
Шукаю – розмаю ночами і днями
німими.

Ключами лелечими в небі
Лечу я щоночі до тебе,
Надіями марними знову
Я марю, що прийдеш додому.

Що зможу тебе пригорнути,
Що зможу в обіймах заснути,
Що будем ридати до рання
За втраченим щастям, коханням.

БАБУСЯ

Іде дорогою старою,
Зігнувшись низько до землі.
В каміння стукає клюкою.
За нею — правнуки малі.

Згадай — колись була стрункою,
Волосся чорне в дві коси.
Роки спливли немов рікою
І на очах нема роси.

Увесь свій вік пропрацювала.
Спочинку не дало життя,
А чи щаслива ти — не знала.
Причин нема для каяття.

Іде дорогою старою.
Душею завжди молода.
Життя дала мені з тобою.
Хоч час тече, як та вода.

КІТ „МАГНІТ”

Звичайний сонячний день.
Плюс десять. Дерева стоять
сором'язливо у своїй голизні.
Жодного листочка. Жодної білої
пухнастої одежини. А на дворі зима.
Середина грудня. Скоро Новий рік.
На дворі сонце. А на душі — ніч.
Просто іду кудись. Не знаю. І враз
біля мене пройшло волохате, руде,
дивне створіння — кіт. Він ішов
поруч мене, гордовито піднявши
хвоста, не звертаючи ні на кого свою
увагу. В моїй голові відразу виникло
йому ім'я: „Кіт — Магніт”. Він був
такий рудий, що немов магнітом
притягував до себе погляди
перехожих. У народі говорять, що
рудий — щасливий. А ще кажуть, що
коти дуже сильно відчують, коли
у людини болить душа. В мені вона
не просто боліла, а рвалася на
малесенькі, малесенькі частиночки
— пазлики, які ніяк у голові не
хотіли складатися знову до купи.
Він пройшов повз мене, та чомусь

різко зупинився і повернув голову
у мій бік. На мене дивились великі
зелені очі. Я глянула прямо
у них і побачила погляд не тварини,
а друга, який розуміє і відчуває мою
душу. Він підійшов до мене і став
ніжно горнутись, щось муркотіти.
В цьому муркотінні я почула:
„Все буде гаразд, адже я рудий,
я приношу щастя. Вір мені.”
Я йому повірила, бо скоро Новий
рік. Все буде гаразд.

РАНОК ПОЕТА

О п'ятій прискакав Пегас.
І цокотіти став копитом в голові.
Я зрозуміла — спокою не дасть,
Хоч як не намагалась відігнать
його у сні.

І фраза скаче, мов оте щеня,
Котре щоранку проситься надвір.
Підстрибує, гарчить і м'ячиком
ганя,
Допоки віршем ляже на папір.

І муза римами дзвенить,
Неначе той будильник на столі,
І чайник кимсь поставлений
кипить.
Сніданок хтось готує не мені.

О п'ятій прискакав Пегас.

Цнотливий лист, немов магніт.
До нього тягнеться рука.
Від натиску вмира графіт.
Думок летить стрімка ріка.

Від натиску скрипить графіт,
Бо не витримує думок тяжіння.
Слова покладені на лист — в політ
Відправляю я прийдешнім
поколінням.

ГАЛАНТНІ КАВАЛЕРИ

Де ті часи? Де ті манери?
Де ті галантні кавалери?
Де ті високі почуття?
Невже так помінялося життя?

Де боязливі поцілунки,
Любов, що вищого гатунку
Між жінкою і чоловіком,
Немов у казці аж довіку.

Невже „хіпова революція”,
Наркотики і проституція.
Цінуємо матеріальне,
І лише гроші — це реальне.

Невже змінилися жінки,
Щоб чоловік не дав руки.
Чому за філіжанку кави
Йому потрібна лиш забава.

Невже жінки це допустили?
Та як “мужчини” докотились?
Де ті часи? Де ті манери?
Де ті галантні кавалери?

СТАТИСТИКА

Статистикою бути не бажаю.
Кого люблю, чого чекаю?
Від чого вмер, чому родився?
Чого напивсь і отруївся?

Статистика – черства наука,
Лиш цифри і немає муки.
І на листку не видно долей,
За даними не чутно болей.

УКРАЇНСЬКА ПОЛІТИКА

Зрада є нормою життя.
Довіра — аномалія,
І вовк, одягнений в ягня,
Більше не байка, а реалія.

Допоки будемо ганьбить,
Козацький рід і наше небо.
Змагаємось в мистецтві обдурить:
Верхи — народ, а він — самого себе.

Наобіцяють, що завгодно вам:
Земля — селянам; олігархам — влада.
І варто хоч на мить повірить нам —
І знову вибрали не ту
Верховну Раду.

УКРАЇНІ!

Україно! Ти моя єдина доля.
Жити у твоїй неволі,
Мріяти в твоїх тенетах,
Куштувать спокус ранети,
Сумувати і радіти одночасно —
Жити на Батьківщині — щастя.
Прокидатись на світанку,
Милуватися серпанком
У садах вишневих зрання.
Оспівувати знов кохання
До тебе, Вкраїно-ненько,
Віддавать тобі серденько.
Й розуміти — ти єдина,
Моя рідна Батьківщино!

ЗМІСТ

„Думки заважають спати”	3
Я – жінка	5
„Доля – дорога”	7
„Не хочу бути боржницею”	8
Нижче землі не впадеш	9
Каркаде	10
Я обожаю дощ	11
„Мій зір на кінчиках пальців”	12
„Я тріщини в душі заретушу усмішкою”	13
В рай дорогу замело	15
Повія	16
Вечірнє місто	17
„Скільки людей – стільки ж релігій”	18
Ми	19
„Я люблю спокійний літній дощ”	20
Майбутній мамі	21
Его	22
Небо	23
Літо	24
Можливо...	25
Поза зоною досяжності	26
„Я у віршах дорослішаю”	27
„Промінчиком сонця у серце проникну”	28
Осіньня ніч	29
„Коли достигне винний виноград”	30
Я – вогник	31
Піщинка	33
Якби	34
Нехай	35

„Вкраду у ночі поцілунок”	36
Мені так холодно	37
„Сміється сонце краплями дощу”	38
„Слова... і знов слова... а почуття?”	39
Ворог – час	40
„Сказати, що кохала, я не можу”	41
Крижана любов	42
Між нами	43
„На серці не троянда, а багряна рана”	44
„Вікторія – це значить перемога”	45
Чому?	47
Ти хочеш знати	48
Доля – граната	49
Здолаю все	50
Бабине літо	51
„Холодні голочки осіннього дощу”	52
Дитинство	53
Мамине сонце	55
Синові	56
Найважливіше слово	57
Гобелени	58
Мамі	59
Бабуся	60
Кіт „Магніт”	61
Ранок поета	63
„Цнотливий лист, немов магніт”	64
„Кожне слово маю вистраждати”	65
Галантні кавалери	66
Статистика	67
Українська політика	68
Україні!	69

Літературно-художнє видання
Самчук Вікторія Ростиславівна

КАРКАДЕ

Вірші

Головний редактор Неоніла Диб'як
Редактори: Тетяна Горбункова, Петро Поліщук
Художник Ростислав Самчук
Комп'ютерний набір Наумчук Галини,
Озарчука Петра
Коректор Ганна Жирик

Здано до набору 07.12.07. Підп. до друку 16.01.08.
Формат 70х90 1/32. Папір офсетний. Гарнітура Ukrainian
Times ET. Офсетний друк. Ум. друк арк. 2,61. Ум. фарб.-
відб. 2,9. Тираж 1000 пр. Зам. № 2311. ВАТ «Рівненська
друкарня» 33027 м. Рівне, вул. Київська, 10. Свідоцтво
про внесення суб'єкта видавничої справи до Держав-
ного реєстру видавців № 454, серія ДК від 21.05.2001 р.

Самчук В. Р.

С-17 Каркаде. Вірші. — Рівне: ВАТ «Рівненська
друкарня», 2008. - 72 с.

ISBN 978-966-403-017-2

УДК 821.161.2
ББК 84 (4Укр)6

Самчук Вікторія Ростиславівна народилася 1977 року в м. Рівне. Закінчила Рівненський державний гуманітарний університет. За фахом бібліотекар-бібліограф. Працювала в обласній бібліотеці для юнацтва і Національному університеті водного господарства та природокористування. Через хронічну хворобу (цукровий діабет) втратила зір. Є інвалідом 1-ої групи по зору. Не працює. Вихованка літературного гуртка «Поетарх» при Палаці дітей та молоді. Переможниця конкурсу «Повір у себе» у номінації: авторська поезія (2006, 2007 рр.). На сьогодні є головою Комітету з питань культури та мистецтв Всеукраїнської молодіжної громадської організації людей з вадами зору «Генерація успішної дії».

